

нареждания. Храбриятъ дружиненъ командиръ Калитинъ се прекръства и изкомандува: бодро и смѣло, момчета! Изчезва всѣко колебание и страхъ у опълченцитѣ. Всички се обръщатъ въ безстрашни юнаци. И разбѣснява тогава онази многоглава ламя, която носи името битка кървава и страшна. Санитаритѣ приближаватъ, зиматъ убити и ранени и ги отнасятъ на затулени мѣста

— Чудни храбреци сж българитѣ. Биятъ се като балкански лъвове! — викатъ санитаритѣ. Българскиятъ лѣкаръ д-ръ Вязанковъ засуква ржави, превързва раненитѣ и отъ сърдце се радва, че опълченцитѣ оправдаватъ надеждитѣ на народа.

— Биятъ се момчетата, нѣма що да се каже. Атаката се повтаря и потрета. Турски трупове постилятъ земята, но и българскитѣ позиции орѣдвяватъ. Чудно нѣщо: раненитѣ българи не се оплакватъ, не охкатъ. Тѣ не искатъ да напуснатъ позицията за превръзка. Сами санитаритѣ, заразени отъ тѣхната храбростъ, оставятъ носилкитѣ и грабватъ пушкитѣ на убититѣ войници.

Боятъ достига до адска жестокостъ. Подполковникъ Калитинъ, началникъ на трета опълченска дружина, изкоква на чело. Припка съ коня и командва: трета рота съ знамето напредъ! Ротата се дига и настѣпва съ голѣмъ устремъ. Турцитѣ я посрѣщатъ съ дъждъ куршуми. — Ура! извиква командирѣтъ; „ура“ — повтарятъ опълченцитѣ. Знамето шуми въ въздуха. Куршумитѣ го пробиватъ. Дигва се облакъ прахъ. Опълченцитѣ нападатъ на ножъ... за свобода!. . Турската рота отстѣпва. Опълченцитѣ налѣгватъ около кръстцитѣ и извъ високото стърнище. Битката пламва по цѣлата